

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **D. Š.,**
bytem X,

proti

žalovaným: **1) Městský úřad Černošice,**
sídlem Karlštejská 259, Černošice,
2) Krajský úřad Středočeského kraje,
sídlem Zborovská 81/11, Praha,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou ze dne 29. 3. 2020 domáhal u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) odstranění záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 spáchaného porušením povinnosti řidiče podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, který byl u žalobce v době podání žaloby evidován v registru řidičů (dále též jen „záznam o přestupku“ a „předmětný přestupek“). Žalobce měl za to, že záznam o přestupku byl v registru veden Magistrátem hl. m. Prahy, Ministerstvem dopravy, Městským úřadem Černošice a Krajským úřadem Středočeského kraje nezákonně, neboť rozhodnutí, na jehož základě byl tento záznam do registru vložen, bylo prohlášeno za nicotné rozsudkem městského soudu ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 71/2007 – 85. Během řízení o žalobě pak Magistrát hl. m. Prahy dne 12. 5. 2020 tento záznam z registru řidičů vymazal.

2. Městský soud v rozsudku ze dne 1. 10. 2020, č. j. 10 A 39/2020 – 116, určil, že zásah Magistrátu hlavního města Prahy spočívající ve vložení a vedení záznamu o přestupku žalobce ze dne 4. 8. 2003 v registru řidičů na základě rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Služby cizinecké a pohraniční policie, ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006, byl nezákonný (výrok II.). V části, v níž se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu Ministerstva dopravy spočívajícím ve vedení záznamu o přestupku žalobce ze dne 4. 8. 2003 v registru řidičů na základě rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Služby cizinecké a pohraniční policie, ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006, žalobu zamítl (výrok III.). Část žaloby, v níž se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu Městského úřadu Černošice a Krajského úřadu Středočeského kraje, vyloučil k samostatnému projednání a postoupil ji Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému (výrok I.). Kasační stížnost ve věci nebyla podána.
3. Krajský soud se dále zabýval, po postoupení věci městským soudem, pouze těmi žalobními body, které byly relevantní pro projednávanou věc, tj. námitkami týkajícími se tvrzeného zásahu Městského úřadu Černošice [žalovaný 1]) a Krajského úřadu Středočeského kraje [žalovaný 2)].
4. Žalobce svůj první návrh k městskému soudu ze dne 29. 3. 2020 výslovně označil jako „*návrh na vydání předběžného opatření podle § 38 z. č. 150/2002 Sb.*“ a domáhal se jím vydání předběžného opatření vůči tehdy dvěma žalovaným Magistrátu hl. m. Prahy a Městskému úřadu Černošice (až v podání ze dne 22. 7. 2020 označil žalobce jako žalovaného i Krajský úřad Středočeského kraje). Žalobce se domáhal i) odstranění (vymazání) záznamu z evidenční karty řidiče, a ii) zaslání nového výpisu z evidenční karty řidiče ihned po vymazání záznamu.
5. Žalovaní se dle žalobce odmítali řídit rozsudkem městského soudu ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 81/2007-85, kterým tento soud vyslovil nicotnost rozhodnutí o předmětném přestupku, což žalobci způsobilo nemalou majetkovou i nemajetkovou újmu. Žalobce dále poukázal na řadu ustanovení Listiny základních práv a svobod, která mají být postupem žalovaných porušována, a namítal vady správního řízení.
6. Žalobce dále v podání ze dne 28. 5. 2020 uvedl, že existuje judikát Nejvyššího správního soudu, kterým bylo již opakovaně v obdobné věci rozhodnuto, že takovýto záznam žalovaní nejsou oprávněni vést nejen do pravomocného ukončení řízení, ale i po jeho pravomocném ukončení. Žalovaní jsou tímto rozhodnutím vázáni. Souběžně bylo rozhodnuto, že odpovědné dotčené správní orgány jsou povinny se řídit výmazem záznamů obdobně jako u rejstříku trestů. Žalobce v roce 2016 požádal o výmaz s doložením předmětného rozhodnutí správním orgánům. Nemohl nastoupit jako zaměstnanec k MHD Praha, a tím mu vznikala měsíčně škoda ve výši 30 000 Kč, a od března roku 2020, kdy opět žádal o výmaz a kdy měl nastoupit od 1. 4. 2020 k MHD Praha za mzdu 43 000 Kč a 5 000 Kč bonusy, mu tak vznikla majetková škoda 43 000 Kč měsíčně.
7. V kartě řidiče je podle žalobce zaznamenáno více přestupků vzniklých v důsledku zneužití příkazního řízení, příkazy mu nebyly nikdy doručeny (žalobce nemohl podat odpor apod.), a zneužití fikce doručení (pravděpodobně zasláné na vadnou doručovací adresu). Tyto přestupky nejen nebyly se žalobcem projednány v souladu se správním řádem, ale jsou uváděné i vadné právní kvalifikace z neznalosti některých právních předpisů a především nesplněných povinných školení, která Magistrát hl. m. Prahy i žalovaný 1) obcházel a neplnil.

8. Žalobce v podání ze dne 22. 6. 2020 shrnul, že nezákonný zásah trvá již od roku 2002 či nejpozději od 4. 8. 2008, kdy se měl skutek stát, až do současnosti. Žalobci není známo, kterým orgánům městský soud doručil rozsudek ze dne 16. 2. 2010. Žalobce podotkl, že jak Magistrátu hl. m. Prahy, tak žalovanému 1) předložil originál rozsudku osobně současně s kopií, přesto po něm správní orgány požadovaly, aby jim ponechal originál. Poté žalobce poukázal na to, že byl nucen vykonat několik podání, žádostí, stížností a žalob, kdy teprve dne 11. 6. 2020 od magistrátu obdržel odpověď s tím, že záznam je vymazán. Žalobci bylo nesprávně kladeno za vinu, že si správní orgán od soudu vyžádal rozhodnutí – zde žalobce uvedl, že kopii rozhodnutí správnímu orgánu předložil již v roce 2016. Taktéž namítl, že záznam bylo oprávněno o něm jako o příslušníkovi policie vložit a vést pouze ministerstvo vnitra.
9. Žalobce měl za to, že žalovaní „zasáhli úmyslným, účelovým a organizovaným nesprávným úředním postupem a nezákonným rozhodnutím, protiprávním vložním a evidováním předmětného záznamu do zaručených práv žalobce a jeho rodinných příslušníků a to čl. 2 odst. 2,3), čl. 3 odst. 3), čl. 4 odst. 1), čl. 7 odst. 1), obdobně čl. 8 odst. 2), čl. 10 odst. 2), čl. 13), čl. 23) čl. 26 odst. 1,3), čl. 32 odst. 1, 3, 4,5) čl. 36 odst. 3), čl. 37 odst. 2,3), čl. 38 odst. 1,2), čl. 39) obdobně čl. 40 odst. 1,2,5) LPS a to přes 17 let.“, a dále, že žalovaní „nebyli věcně a místně příslušní v evidenční kartě řidiče [ppor. D. Š.] záznam Referátu cizinecké a pobraniční policie č.j. 18/2006 vložit, vést a evidovat v souladu se zákonem o služebním poměru 186/1992 Sb., a 361/2003 Sb. zákona o utajovaných informací a z.č. 101/2000Sb., z.č. 500/2004 Sb. a to od samého počátku do současnosti“ a tím spíše po „rozhodnutí MSS v Praze č.j. 8 Ca 81/2007 ze dne 16.2.2010 s nabytím právní dne 1.3.2010, kterým bylo rozhodnuto pro nicotnost, kterým byli správní orgány vázáni a povinni provést výmaz na návrh i bez návrhu z moci úřední.“
10. Žalobce se tedy po odstranění záznamu dne 12. 5. 2020 domáhal upraveným žalobním petitem tzv. deklarace nezákonnosti u žalovaných, tedy konkrétně toho, aby soud vyslovil nezákonnost citovaného zásahu.
11. Žalovaný 1) ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 2. 2021 uvedl, že záznam do evidenční karty řidiče žalobce provedl dne 17. 3. 2006 Magistrát hl. m. Prahy, tj. správní orgán věcně a místně příslušný dle platného zákona o silničním provozu. Následně byl záznam v evidenční kartě řidiče veden až do jeho výmazu magistrátem, jako příslušným úřadem dle místa bydliště žalobce, dne 12. 5. 2020. V období minimálně od roku 2015 do 2019, tj. v době, kdy měl žalovaný trvalé bydliště na adrese spadající do působnosti žalovaného 1), byl věcně a místně příslušným úřadem k editaci záznamu v evidenční kartě řidiče žalovaný 1). Ten nemohl vyhovět žádosti žalobce o výmaz záznamu z evidenční karty řidiče, neboť toto lze učinit pouze na základě pravomocného rozhodnutí příslušného orgánu, nikoli pouze na základě tvrzení žadatele (viz § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu). Žádný orgán státní správy, ani žalobce, přestože k tomu byl vyzýván, nikdy nepředložili relevantní dokument, na základě kterého by bylo možné realizovat výmaz záznamu z evidenční karty řidiče. Na základě uvedeného žalovaný 1) navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.
12. Žalovaný 2) ve vyjádření k žalobě ze dne 5. 2. 2021 uvedl, že je nesporné, že Magistrát hl. m. Prahy z registru řidičů vymazal záznam ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006, a že městský soud rozsudkem ze dne 1. 10. 2020, č. j. 10 A 39/220 – 116, ve věci pravomocně rozhodl o nezákonnosti vložení tohoto záznamu. Žaloba byla podána po uběhnutí subjektivní i objektivní lhůty pro podání zásahové žaloby. Jde o věc pravomocně rozhodnutou, kdy nejde ve stejné věci rozhodnout dvakrát. Krajský úřad Středočeského kraje navíc není

pasivně legitimován. Z těchto důvodů navrhuje žalobu zamítnout a požaduje náhradu nákladů řízení.

Rozsah soudního přezkumu a procesní podmínky

13. Soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti podané žaloby.
14. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
15. Dle § 84 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Podle § 84 odst. 2 s. ř. s. platí, že zmeškání lhůty nelze prominout.
16. Žalobce specifikoval jako nezákonný zásah jednání, které spočívá v namítaném nezákonném vložení a následném vedení záznamu o přestupku žalobce v registru řidičů ze dne 4. 8. 2003. V projednávané věci je přitom nesporné, že tento stav – tj. vedení záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 v registru řidičů - trval od jeho vložení dne 17. 3. 2006 až do dne 12. 5. 2020, kdy jeho výmaz provedl Magistrát hl. m. Prahy. Žalobce již podáním ze dne 21. 1. 2016 požádal Magistrát hl. m. Prahy i žalovaného 1) o vymazání záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003. I z řízení vedeného pod sp. zn. 8 A 141/2016 lze ověřit, že totožného požadavku se domáhal žalobce i v žalobě ze dne 9. 8. 2016. Je tedy zřejmé, že skutečnosti, že v evidenční kartě žalobce v registru řidičů byl záznam o přestupku ze dne 4. 8. 2003 stále veden i po rozsudku městského soudu ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 81/2007 – 85, si byl žalobce vědom již v úvodu roku 2016, tj. více než 4 roky předtím, než podal žalobu v projednávané věci.
17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 – 23, dovodil, že *„zásah, spočívající ve stavu evidence v registru řidičů, uvádějící k osobě stěžovatele údaje o přestupcích jím spáchaných a o pokutách za tyto přestupky uložených, je zásahem trvajícím po celou dobu, kdy tyto údaje jsou součástí evidence. Lhůta pro podání žaloby proti tomuto zásahu podle § 84 odst. 1 s. ř. s. neuplyne, dokud zásah trvá.“* Dle judikatury tedy jednání žalovaných pojmově nezákonným zásahem být může. Jestliže žalobce v projednávané věci podal žalobu dne 30. 3. 2020, tj. v době, kdy tento zásah trval, tak přestože o evidenci záznamu věděl již od roku 2016, neuplynula mu k tomuto dni subjektivní ani objektivní lhůta pro podání žaloby. Žaloba byla tedy podána včas.
18. Podle § 85 s. ř. s. je dále žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. V projednávané věci však právní řád žádné prostředky ochrany proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v evidenci přestupku v evidenční kartě řidiče nedává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 – 23). I tato podmínka přípustnosti žaloby je tak splněna.
19. Soud dále konstatuje, že ve věci není dána překážka věci rozhodnuté, jak namítá žalovaný 2), jelikož rozsudek městského soudu ze dne 1. 10. 2020, č. j. 10 A 39/2020 – 116, obsahuje meritorní posouzení žaloby pouze ve vztahu k Magistrátu hl. m. Prahy a Ministerstvu

dopravy a není tak dána totožnost účastníků – ve vztahu k žalovaným 1) a 2) městský soud o žalobě meritorně nerozhodoval, pouze postoupil věc k vyřízení zdejšímu soudu.

20. S ohledem na výše uvedené soud přistoupil k věcnému projednání v žalobě označovaného zásahu, vycházel přitom ze skutkového stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 věta za středníkem s. ř. s.).
21. Soud rozhodoval podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť všichni účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili a ve věci nebylo nutné provádět dokazování. Soud místně příslušný, jemuž byla věc postoupena soudem místně nepřislušným, se bez dalšího řídí vyjádřením žalobce (popř. jeho právně relevantním mlčením) učiněným k výzvě místně nepřislušného soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 Azs 76/2005 – 77).

Posouzení zákonnosti napadeného zásahu

22. Ze správního spisu sp. zn. S-MHMP-DSA-94896/2006 vyplynuly následující, pro věc podstatné, skutečnosti. Rozhodnutím ředitele Policie České republiky, služby cizinecké a pohraniční policie, ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006, byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku a byl mu uložen kázeňský trest snížení funkčního platu o 15 % na dobu tří měsíců a zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku. Ředitel policie zaslal pravomocné rozhodnutí Městskému úřadu pro Prahu 3, neboť řidičský průkaz žalobci nebyl odejmut z důvodu ukončení služebního poměru ke dni 30. 6. 2005. Úřad městské části Praha 3 postoupil dne 9. 3. 2006 věc k dalšímu opatření Magistrátu hl. m. Prahy. Ten v evidenční kartě řidiče předmětný přestupek vyznačil dne 17. 3. 2006. Rozsudkem městského soudu ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 81/2007 – 85, bylo rozhodnutí ředitele Policie České republiky služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006, prohlášeno za nicotné. Žalobce již nebyl ve služebním poměru policisty u Policie České republiky, a jeho jednání tedy nemohlo být projednáno služebním funkcionářem způsobem podle zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, jako kázeňský přestupek, neboť tento zákon se na žalobce již nevztahoval a žádný služební funkcionář Policie České republiky neměl vůči žalobci kázeňskou pravomoc. Dne 21. 1. 2016 požádal žalobce jak Magistrát hl. m. Prahy, tak žalovaného 1) o výmaz předmětného přestupku. Žalovaný 1) vyzval žalobce dne 29. 1. 2016 k doložení originálů rozhodnutí, kterými bylo rozhodnutí o vymazávaném přestupku zrušeno nebo prohlášeno za nicotné. Magistrát hl. m. Prahy žádost žalobce o výmaz předmětného přestupku postoupil dne 25. 1. 2016 žalovanému 1), neboť shledal, že tento je z důvodu trvalého bydliště žalobce místně příslušným správním orgánem k provedení výmazu záznamu. Žalobce několika dalšími podáními v období březen – duben 2020 znovu požádal Magistrát hl. m. Prahy o výmaz předmětného přestupku z evidenční karty řidiče v registru řidičů, přičemž dne 12. 5. 2020 magistrát provedl výmaz záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 a žalobce o tom zpravil sdělením ze dne 22. 5. 2020.
23. Krajský soud má shodně s městským soudem (viz níže) za to, že se žalobce podanou žalobou domáhal ochrany před trvajícím nezákonným zásahem - vedením záznamu v registru řidičů. Pro projednávanou věc je tak zásadní, který správní orgán je příslušný k odstranění záznamu o předmětném přestupku. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, je pro

určení žalovaného správního orgánu rozhodný § 83 s. ř. s., dle něhož žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; [...].

24. Městský úřad Černošice se sídlem v Černošicích je obecní úřad s rozšířenou působností a vykonává působnost ve svém správním obvodu (§ 66 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích ve spojení s § 23 vyhlášky č. 388/2002 Sb., ministerstva vnitra o stanovení správních obvodů obcí s pověřeným obecním úřadem a správních obvodů obcí s rozšířenou působností). Podle § 119 odst. 1 věty první zákona o silničním provozu je evidence údajů o řidičích vedena v registru řidičů, který je informačním systémem, jehož správcem je obecní úřad obce s rozšířenou působností. Dle § 124 odst. 5 písm. h) tohoto zákona pak obecní úřad obce s rozšířenou působností vede registr řidičů a vydává data z registru řidičů.
25. Krajský úřad Středočeského kraje jako krajský úřad podle § 124 odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu povoluje výjimky podle § 43 odst. 5 [pozn. soudu – *povolení výjimky ze zákazu jízdy*], podle písm. b) stanoví místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích na silnici I. třídy a užití zařízení pro provozní informace na silnici I. třídy; místně příslušný je krajský úřad, v jehož územním obvodu se silnice I. třídy nachází, a podle písm. c) téhož ustanovení provádí prevenci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Krajský úřad pak v řízeních o přestupcích dle zákona o silničním provozu figuruje jako odvolací orgán, dále např. rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, to však není případ projednávaného zásahu.
26. Zda byl Městský úřad Černošice příslušný k vedení (resp. vymazání) předmětného záznamu žalobce v registru řidičů v rozhodné době, závisí primárně na tom, kde a v kterém období byl žalobce hlášen k trvalému pobytu. Ostatně, stejnou otázkou se ve vztahu k Magistrátu hl. m. Prahy zabýval i městský soud, který v rozsudku ze dne 1. 10. 2020, č. j. 10 A 39/2020 – 116, uvedl, že „[69] Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že za celou dobu nezákonné evidence přestupku byly k vedení registru řidičů příslušné dva obecní úřady s rozšířenou působností – žalovaný 1) [pozn. soudu – Magistrát hl. m. Prahy] a žalovaný 3) [pozn. soudu – Městský úřad Černošice]; to v závislosti na tom, kde v kterém období byl žalobce hlášen k trvalému pobytu. Zatímco dle spisu byl žalovaný 1) příslušný minimálně do roku 2014 (z dostupných podkladů – oznámení o dalších přestupcích žalobce vyplývá, že ten byl v tomto období trvale hlášen v Praze) a poté minimálně od roku 2020 /kdy žalobce od března 2020 činil podání k žalovanému 1)/, žalovaný 3) byl takto příslušný v mezidobí /ostatně právě v tomto období žalobce učinil dne 21. 1. 2016 žádost o výmaz přestupku z registru řidičů a žalovaný 1) tuto žádost postoupil žalovanému 3), který tak však neučinil/.

[70] Žalobce se nicméně žalobou nedomáhá nezákonnosti jednání žalovaného 3) spočívajícího v tom, že k žádosti ze dne 21. 1. 2016 neprovedl výmaz záznamu. *Napadané jednání, jak již bylo výše uvedeno, spočívá pouze v trvajícím nezákonném vedení záznamu v registru řidičů. I když tedy část předmětné doby, kdy byl záznam v evidenci veden nezákonně, byl k učinění výmazu záznamu příslušný žalovaný 3), jenž byl o to žalobcem dokonce konkrétně v roce 2016 požádán, ochrany před zásahem – tj. proti trvajícím vedení nezákonného záznamu – se žalobce nakonec domáhá až v době, kdy příslušným k odstranění záznamu byl znovu žalovaný 1). Ten svou současnou příslušnost ostatně ani nepopírá; záznam dne 12. 5. 2020 skutečně vymazal [zvýrazněno krajským soudem].*

[71] *Městský soud proto shledal, že odpovědnost za nezákonné vedení záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 lze přičítat žalovanému 1) jako obecnímu úřadu s rozšířenou působností příslušnému k vedení registru řidičů v době podání žaloby.*“

27. Zdejší soud se od výše uvedených závěrů nemá důvodu odchýlit. Městský soud vycházel z téže žaloby a měl k dispozici týž správní spis, ze kterého ověřil, že v rozhodném období byl příslušným obecním úřadem s rozšířenou působností právě Magistrát hl. m. Prahy s ohledem na trvalý pobyt žalobce. Navíc, tento závěr nerozporoval ani Magistrát hl. m. Prahy, který předmětný záznam ke dni 12. 5. 2020 nakonec vymazal, ani žalobce, který proti rozsudku Městského soudu v Praze nijak nebrojil.
28. Pokud se tak v projednávané věci žalobce domáhal, aby soud uložil Městskému úřadu Černošice [žalovanému 1]) vymazat záznam z jeho evidenční karty řidiče a zaslat nový výpis z evidenční karty řidiče ihned po vymazání záznamu, pak soud konstatuje, že žalovaný 1) nevedl v době podání žaloby evidenci přestupků žalobce a nebyl příslušný k odstranění záznamu o přestupku. Žaloba vůči němu tedy nemůže být důvodná. Ze stejného důvodu nelze ani deklarovat nezákonnost zásahu spočívajícího ve vedení evidence, jelikož (jak již uvedl městský soud) jestliže se příslušný správní orgán v průběhu trvání zásahu měnil (a v době podání žaloby stále trval), zásah lze přičítat pouze tomu správnímu orgánu, který byl příslušný ke dni podání žaloby, což žalovaný 1) nebyl.
29. Pokud jde o možnou odpovědnost Krajského úřadu Středočeského kraje [žalovaného 2]) za vedení předmětného záznamu, pak ze zákona o provozu na pozemních komunikacích nevyplývá žádná přímá pravomoc a povinnost žalovaného 2), na jejichž základě by měl a mohl sám revidovat údaje vedené v registru řidičů. Jednání spočívající v nezákonné evidenci záznamu o předmětném přestupku tak není přičitatelné ani žalovanému 2).
30. Závěrem lze uvést, že žalobce v žalobě a několika doplněních vznesl i řadu dalších tvrzení, jimiž poukazoval na možné nezákonné vedení řízení o přestupcích (např. nesprávné doručování). Tyto námitky byly vzneseny obecně a bez zjevné souvislosti s předmětem projednávané věci. V současném řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v nezákonné evidenci předmětného přestupku se totiž již nelze úspěšně domáhat ochrany proti domnělým vadám jiných správních (přestupkových) řízení. Vzhledem k předmětu žaloby a k formulaci žalobního petitu se proto soud zabýval toliko okolnostmi evidence předmětného záznamu o přestupku.

Závěr a náklady řízení

31. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu (v rozsahu, v jakém mu byla Městským soudem v Praze postoupena) důvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že žalobce svou žalobou sledovaného cíle přesto dosáhl – nezákonně vedený záznam byl z evidence vymazán a nezákonnost vedení tohoto záznamu byla městským soudem **vůči příslušnému správnímu orgánu** deklarována.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

33. Pokud se žalovaný 2) domáhal náhrady nákladů řízení za „*písemné úkony, vyvolané jednáním žalobce po skončení správního řízení*“ s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, a rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, pak soud uvádí, že se citovaná rozhodnutí k otázce náhrady nákladů řízení správních orgánů nikterak nevyjadřují. Dle judikatury správních soudů pak náklady spojené s písemnými úkony pověřených pracovníků správních orgánů v soudním řízení lze zahrnout do kategorie náklady běžné úřední činnosti, a to bez ohledu na otázku věcné legitimace. Běžnou úřední činnost by přesahovaly náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, taková ovšem žaloba v projednávaném případě není (srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu k svévolnému a účelovému uplatňování práva na podání žaloby u správního soudu – např. rozsudky ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11, a ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 – 66).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu